

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: IV.

Október 2019

Číslo: X.

NÁROK NA DÔSTOJNÚ STAROBU

Nedávno som navštívil otcovho brata, svojho strýka, ktorý má 85 rokov a žije s manželkou v odľahlej dedinke neďaleko Topoľčian. Svoj život pred odchodom do dôchodku prežil v Bratislave a teraz v tichom prostredí na vidieku je rád, že môže prežívať svoju starobu. Keďže prekonal mozgovú príhodu, je odkázaný na dennú starostlivosť, ktorú

mu poskytuje jeho manželka. Obaja sa ešte držia primerane svojmu veku, žijú skromne, tešia sa akej – takej úrode zo svojej záhrady a tiež žijú zo svojej viery. Rozprávali sme aj o tom, ako sa posunul vek odchodu do dôchodku a že v minulosti to bolo spravodlivejšie dané, keď muži odchádzali v 60-tke a ženy od 57 a menej podľa toho, koľko detí vychovali.

Každý, kto odchádza do zaslúženého starobného dôchodku a začína pomaly prežívať jeseň svojho života, túži mať ešte dobré zdravie, užiť si niekoľko rokov s vnúčatami, ktoré sa stávajú zmyslom jeho života. Taktiež starší chcú svoje dni využiť ešte venovaním sa práci okolo domu a svojej záhrady, príp. vinohradu. Nesmieme opomenúť aj rôzne zájazdy a spoznávanie krás našej krajiny, prípadne aj krásnych miest za našimi hranicami. Penzisti majú aj viac času zúčastňovať sa svätej omše počas všedných dní a venovať sa aj upratovaniu kostola, za čo si zasluhujú veľkú vďaku.

Vieme, že je veľa starých a chorých ľudí, ktorí sú odkázaní na sociálnu starostlivosť. Viacerí majú svoje miesto v našich príbytkoch a rodinách. Ved' prečo nie? Predsa ak má pes miesto v našom dome, prečo by nemal mať miesto starý človek!? Aj naši starí rodičia túžia po láske a veria, že sa im vráti ich obetavosť, s ktorou sa kedysi namáhali pre nás. A mnohí žili a žijú úprimne podľa svojej viery v Boha. Žijeme aj my podľa viery ako by sme mali?

Každý starší z nás má nárok resp. právo na dôstojnú starobu, keď má byť obklopený nielen štyrmi stenami v izbe s televízorom, ale predovšetkým láskou svojich blízkych. Chcú nás vidieť a prijať našu službu,

naše milé slovo, náš stisk ruky či objatie. Vieme i to, že sa v minulosti veľa narobili a že si poctivo platili všetky odvody, dane a pod. Zaslúžili by si, aby sa i dnešná spoločnosť a hlavne rezort zdravotníctva s väčšou priazňou k nim obracali.

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Len čo jeden z nich spozoroval, že je uzdravený, vrátil sa a veľkým hlasom velebil Boha. Padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval mu; a bol to Samaritán.

Ježiš na to povedal: „Neočistilo sa ich desať? A tí deväti sú kde? Nenašiel sa nik okrem tohto cudzinca, čo by sa bol vrátil a vzdal Bohu slávu?“

A jemu povedal: „Vstaň a choď, tvoja viera ťa uzdravila.“ /Lk 17, 15-19/

Mnohé veci nám môžu v živote zovšednieť, alebo ich niektorí berieme ako samozrejmosť. Evanjelium 28. nedele nám hovorí o uzdravení desiatich malomocných, z ktorých iba jeden sa vrátil, aby sa spätne poďakoval Bohu za dar uzdravenia. Tu je potrebné si všimnúť aj jeho vieru, ktorú Pán Ježiš u neho okrem vďačnosti vyzdvihol.

Prvé čítanie nám prinieslo zvesť o uzdravení Námána Sýrskeho, ktorý sa sedem ráz ponoril do rieky Jordán. O ňom tiež môžeme povedať, že ho viera uzdravila. Dnes sa dozvedáme o uzdravujúcich účinkoch viacerých minerálnych vôd u nás na Slovensku. Tieto miesta sú často ľuďmi vyhľadávané, lebo úžitok a telesná úľava sú badateľné. No sú prípady, že práve viera je dôležitá na uzdravenie a nie miesto. Viera sa veľmi často podobá poslušnosti, ako to bolo v prípade Námána.

„Viera tá ťa uzdraví a všetky rany zhojí, viera tá ťa uzdraví, jak slnko žiari tmou“, to sú slová jednej mládežníckej piesne. Vieru si potrebujeme všetci posilniť. O to prosíme pri každom stretnutí s naším Spasiteľom, ktorého viacerí často prijímame v Eucharistii. Viera je veľký dar od Pána Boha, ona nás drží nažive a ona je veľkou silou nášho života. Cieľ našej viery je spása duše. Čo povedať na záver? Viera v Boha môže zachrániť každého z nás. Ako? Keď sa prejavuje skutkami.

Národná bazilika Nepoškvrneného počatia vo Washingtone, D.C.

Národná Svätyňa Nepoškvrneného Počatia vo Washingtone je najväčším katolíckym kostolom v Spojených štátoch amerických a siedmym najväčším kresťanským chrámom na svete. Vojde sa do nej 10000 ľudí. V roku 1914 pápež sv. Pius X. schválil uvažovaný objekt na stavbu Národnej svätyne vo Washingtone. Základný kameň bol položený v roku 1920, pri sv. omši bolo prítomných 6000 ľudí.

20. novembra 1959 newyorský kardinál Francis Spellman za prítomnosti ďalších 4 kardinálov a 200 arcibiskupov a biskupov vysvätil Národnú svätyňu Nepoškvrneného Počatia vo Washingtone, D.C. Bola to najväčšia cirkevná slávnosť aká sa kedy odohrala v dejinách USA. V podzemnej kryptovej časti je 70 kaplniek zasvätených Panne Márii, napr.: Panny Márie Lurdskej, Pia X., Panny Márie Matky dobrej rady, ako aj kaplnky niektorých európskych národov. Svoju kaplnku tam majú napr. Chorváti, Česi a tiež aj my Slováci sa môžeme tešiť a byť vďační, že máme na tomto mieste svoju kaplnku zasvätenú Sedembolestnej Panne Márii.

Kaplnku, na ktorú finančne prispeli slovenskí krajanovia, dala postaviť Prvá slovenská katolícka jednota a bola inaugurovaná v septembri 1965. Tu sa nachádza aj *Tiara Pavla VI.* ktorú mal na hlave pri svojej korunovácii za pápeža /30.6. 1963/ a zlatá ruža, ktorú daroval bazilike pápež Benedikt XVI. V októbri 1990 navštívil baziliku pápež Ján Pavol II. V apríli 2008 pápež Benedikt XVI. a v septembri 2015 pápež František. V roku 1992 som mal aj ja možnosť navštíviť našu Sedembolestnú v tejto bazilike.

Lubomír Šajbidor

SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

15. október – Svätá Terézia z Avily,
panna a učiteľka. Cirkvi

Narodila sa v Avile v Španielsku roku 1515. Vstúpila do karmelitánskej rehole, kde veľmi pokročila na ceste dokonalosti a mala mystické zjavenia. Podujala sa zreformovať svoju rehoľu, za čo zniesla veľa príkoria, ale nezlomným duchom dokázala všetko prekonať. Napísala aj knihy preplnené hlbokou náukou a potvrdené vlastnou skúsenosťou. Zomrela v Albe roku 1582. Pápež sv. Pavol VI. ju 27. septembra 1970 vyhlásil za učiteľku Cirkvi.

Z diela svätej panny Terézie od Ježiša
(Opusc. *De libro vitae*, cap. 22, 6-7. 14)
Pamätajme stále na Kristovu lásku

Kto má pri sebe Krista Ježiša, priateľa a takého šľachetného vodcu, bude schopný všetko zniest'. Ved' on nás podporuje, posilňuje, nikoho neopúšťa a je pravým a úprimným priateľom. Jasne totiž vidím, že ak sa chceme páčiť Bohu a dostať od neho veľké milosti, on chce, aby sme to dostávali cez ruky jeho najsvätejšej ľudskej prirodzenosti, o ktorej hovorí, že jeho velebnosť má v nej zalúbenie.

Veľmi veľa ráz som to zakúsila a aj sám Pán mi to povedal. Na vlastné oči som videla, že musíme vojsť cez túto bránu, ak chceme, aby nám najvyššia velebnosť odhalila nejaké tajomstvá a tajnosti. Inú cestu netreba hľadať ani po dosiahnutí vrcholu kontemplácie, lebo po tejto ceste sa kráča isto a bezpečne. Tu je našim Pánom ten, od ktorého a skrze ktorého dostávame všetko dobré. On nás bude učiť. Ak budeme mať pred očami jeho život, lepší a dokonalejší príklad na nasledovanie nenájdeme.

Čo chceme viac, ako mať po svojom boku takého verného priateľa, ktorý nás neopustí v námahách a ťažkostiach, ako to robia svetskí priatelia?! Blahoslavený ten, kto ho bude úprimne a opravdivo milovať a vždy sa bude držať popri ňom. Pozrime sa na slávneho apoštola Pavla, ktorý, ako sa zdalo, nemohol nemať Ježiša v ústach, lebo on ho mal vpísaného a vtlačeného do svojho srdca. Keď som toto pochopila, usilovne som hľadala a zistila som, že po inej ceste ako po tejto nešli ani niektorí mimoriadne kontemplatívni svätci, ako František, Anton Paduánsky, Bernard, Katarína Sienská. S veľkou slobodou treba kráčať po tejto ceste, úplne sa odovzdať do Božích rúk a ak nás bude chcieť zaradiť a povýšiť medzi svojich komorníkov a tajomníkov, ochotne poslúchnime.

Kedykoľvek uvažujeme o Kristovi, pamätajme vždy, aká láska ho podnecovala, že nám preukázal také veľké milosti a dobrodenia, a akú veľkú lásku nám prejavil Boh, keď nám dal takú záruku svojej lásky, ktorou nás sprevádza. Láska totiž vyžaduje lásku. Preto sa usilujme, aby sme to mali vždy pred očami, a tak sa povzbudzovali k láske. Lebo ak nám Boh raz dá tú milosť, že sa táto láska hlboko vtlačí do nášho srdca, bude nám všetko veľmi ľahké a za krátky čas a s malou námahou dokážeme veľmi veľa.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Rada spomínam na nedávne roky, kedy sme večer čo večer s tranzistorom pri uchu počúvali Rádio Vatikán v českom a slovenskom jazyku. Prihovárал sa nám vtedy Anton Hlinka – Hlas Ameriky Mníchov. A rušenie prenosu tiež dobre pracovalo.... Meno Anton Hlinka, SDB, už mnohým nič nehovorí. Bol to saleziánsky bohoslovec, ktorý 9. apríla 1951 chcel odísť do Ríma spolu s ostatnými a to pod vedením blah. Titusa Zeman. Pre rozvodnenú Moravu sa akcia nepodarila a mnohých pohraničná stráž pochytila. Antonovi Hlinkovi a ešte zopár mužom sa však podarilo utiecť a po určitom čase sa dostali na západ.

Dr. Anton Hlinka sa narodil 31. októbra 1926 vo Valašskej Belej, neďaleko Prievidze. Detstvo prežil v Považskej Bystrici. Po ukončení základnej školy odišiel do saleziánskeho gymnázia v Šaštíne a po piatej triede gymnázia ho prijali do saleziánskej spoločnosti. V roku 1944 vstúpil do noviciátu a 23. augusta 1945 zložil prvé rehoľné sľuby. Počas barbarskej noci z 13. na 14. apríla 1950 vykonával pedagogickú prax v saleziánskom gymnáziu v Šaštíne. Spomedzi najmladších saleziánov ho polícia odvieďla PTP/pracovného technického práporu/ k Plzni. Potom na apelovanie vtedajšieho predstaveného don Ernesta Macáka ušiel do Rakúska, neskôr do Talianska. Tam doštudoval teológiu a 30. júna 1952 bol vysvätený za kňaza. Ako docent filozofie pôsobil jedenásť rokov v Rakúsku, Nemecku a Taliansku. Počas rokov 1958 – 1967 prednášal teológiu v saleziánskych seminároch vo Viedni, v Kolíne nad Rýnom a v Katalánsku. V roku 1961 získal doktorát z filozofie. Pôsobil tiež ako študentský kaplán v Miláne. V roku 1971 Rádio *Slobodná Európa* požiadala o kňaza, ktorý by pripravoval náboženské programy. Na podnet don Ernesta Macáka don Anton Hlinka prevzal miesto redaktora v Slobodnej Európe, neskôr aj v Hlase Ameriky. Pracoval aj pre *Stefanus* – rádio pri Dóme sv. Štefana vo Viedni. Ako sám hovoril, najviac ho podporovali protestanti. V roku 1980 zaviedol v Hlase Ameriky reláciu o slovenských občanoch prenasledovaných pre kresťanský svetonázor. Postupne sa vysielanie premenilo na ochranu prenasledovaných. Anton Hlinka cez rádio povzbudzoval poslucháčov na Slovensku, dával informácie o púťach, súdnych procesoch aj o samizdatovej literatúre. Počas posledných 10-12 rokov organizoval tajné prevozy kníh na Slovensko. I v mojej knižnici sa nájde zopár titulov z tohto obdobia. Naraz sa previezlo 300-500 kníh, ktoré skrývali v dvojité stenách dodávok špeciálne upravených podľa holandského vzoru. Knihy sa prevážali až do pádu komunizmu. Don Anton Hlinka založil vlastné vydavateľstvo, aby mohol šíriť literatúru. Tak Slováci mohli čítať knihy Carla Caretta, Franza Werfela, Petra Lipperta a iné. Tiež napísal vyše tridsať kníh. Najznámejšie sú: *Základné otázky prirodzenej teológie*, *Myslitelia a myšlienky*, *Viera veľkých vedcov*, *Každý sa môže zmeniť*. Kniha *Sila slabých a slabosť silných* je o prenasledovaní kresťanov na Slovensku v r. 1945- 1989. Písal pod pseudonymom *Mateje*. Tiež je známa vianočná omša *Radostná zvesť*, keď otextoval hudbu Jozefa Halmu ešte za pôsobenia v Mníchove. Podieľal sa aj na vzniku piesne *Kráľovná nebies Panna*

Mária. Hádám najkrajšie ju spieval Juraj Hurný z exilu vo Viedni.

Keď po novembri 1989 nastali zmeny, medzi prvými sa vrátil na Slovensko, kde chcel ponúknuť svoje bohaté skúsenosti a schopnosti. Saleziáni mu umožnili spolupracovať s Konferenciou biskupov Slovenska. Prednášal na vysokých školách, Slovenský rozhlas i televízia vysielala jeho kázne. Študenti a intelektuáli navštevovali jeho prednášky. Keď sa don Anton Hlinka verejne prihlásil k samostatnosti Slovenska, vznikol proti nemu politický odpor, ktorý mu strpčoval život i zdravie. Za jeho celoživotné dielo mu prezident republiky Michal Kováč dňa 1. januára 1997 udelil Rad Andreja Hlinku I. triedy.

Mária Nováková

LEPANTO – VIEDEŇ – RÍM

Čo znamenajú tieto mestá v tomto článku? Znamenajú tri veľké víťazstvá Panny Márie v dejinách Cirkvi. Sú to tri veľké víťazstvá nad nepriateľmi Cirkvi. Akými nepriateľmi? Nad Turkami. Prvé dve víťazstvá sú výsledkom hromadných bojov, veľkých tureckých armád proti kresťanom. Tretie víťazstvo bolo výsledkom boja jedného proti jednému. Ale poďme pekne po poriadku.

Písal sa rok 1571, keď sa schyľovalo k veľkej námornej bitke pri Lepante. Veľkolepá turecká armáda proti kresťanskej. Kresťanov povzbudzoval s ružencom v ruke pápež sv. Pius V. Bitka trvala 12 hodín a vojsko Turkov bolo

v tejto ťažkej bitke porazené a ich postup do Európy zastavený. Svätý pápež Pius V. zaviedol na to spomienku Panny Márie Ružencovej vo výročný deň víťazstva kresťanov v námornej bitke pri Lepante, ktoré sa pripisuje pomoci svätej Bohorodičky, lebo ju vzývali modlitbou ruženca. Oslava Ružencovej Panny Márie nabáda všetkých na rozjímanie o Kristových tajomstvách pod vedením preblahoslavenej Panny Márie, ktorá mala mimoriadnu účasť na vtelení, umučení a slávnom zmŕtvychvstaní Božieho Syna. Taktiež mala, má a bude mať účasť na víťazstvách kresťanov v boji proti nepriateľom.

Ďalšie víťazstvo sa spája s rokom 1683, presnejšie s 12. septembrom. Vtedy sa odohrala veľká bitka pri Viedni. Turecké vojsko pod vedením Kara Mustafa sa usilovalo opäť preniknúť do Európy. Cisár z rodu Habsburgovcov prijal pomoc poľského kráľa Jána Sobieskeho, ktorý viedol kresťanské vojsko so zástavou Panny Márie Čenstochovskej. Kresťania opäť vzývali Pannu Máriu o pomoc a ona ich nesklamala. Postup Turkov bol zastavený a ich vojsko rozprášené. Veľkovezír Kara Mustafa, sebavedomý a plný pýchy, musel kapitulovať. Preto bol v Cirkvi zavedený aj sviatok Mena Panny Márie. V roku 1683 ho pápež Inocent XI. ustanovil pre celú západnú Cirkev na poďakovanie za víťazstvo nad Turkami pri Viedni.

Ďalšie víťazstvo Panny Márie bolo výsledkom zápasu jedného proti jednému. Písal sa 13. máj 1981. Ten jeden na strane nepriateľa bol Turek a volal sa Mehmet Ali Agča. Ten jeden na strane kresťanov bol pápež, dnes sv.

J á n P a v o l I I . N a vatikánskom námestí sv. Petra v Ríme má o chvíľu začať audiencia. Bolo slnečné popoludnie. O 17, 15 hod. pápež berie do náručia dieťa, aby ho požehnal. Krátko na to sa ozývajú výstrely a Svätý

Otec klesá do náručia svojho osobného sekretára Stanislava Dziwisza. Pápež je ťažko ranený do brucha. V tejto ťažkej chvíli vzýva o pomoc Panu Máriu, ktorej zveril svoj pontifikát: „Mária, matka moja, Mária matka moja...“ Automobil s pápežom ihneď opustil vatikánske námestie, aby ho preložili do sanitky, ktorú sám deň predtým požehnal. Svätého Otca rýchlo prevážajú na polikliniku Gemelli. Cestou Stanislav Dziwisz udeľuje pápežovi sviatosť pomazania chorých. Na poliklinike sa čo najrýchlejšie ujímajú ťažko postreleného pápeža. Operácia trvala 5 hodín. Hlavný lekár sa vyjadril, že Svätý Otec mal šťastie zhora, lebo guľka tesne minula hlavnú tepnu. Pápež vedel, že záchrane treba vďačiť Panne Márii. Sám sa vyjadril, že jedna ruka strieľala a druhá ruka viedla guľku. Po uzdravení sa pobral do Fatimy, aby sa poďakoval Panne Márii za záchranu. Nezabudol ani na svojho protivníka Ali Agču, ktorého navštívil v rímskom väzení, aby mu odpustil.

ZMYSEL SMRTI A OSLOBODENIE

OD NEJ. KREŠŤAN ZOČI - VOČI SMRTI

Prišla jeseň, v záhradách kvitnú jesenné kvety chryzantémy a s ich vôňou sa nám spája prichádzajúci sviatok *Všetkých svätých a Pamiatka zosnulých*. V radoch vdov pribudli mladé, ešte ani nie 50 ročné vdovy. V ich očiach je prirodzene smútok a bôľ. Tie, ktoré sme to už prežili, cítime s nimi a badáme, že aj naše rany v srdci sa obnovujú. Smútime s nimi, chceme ich povzbudiť, vyvolať v nich túžbu opäť žiť pre niekoho, zároveň im chceme dodať odvahu kráčať ďalej bez manžela. Raz jeden dobrý múdry človek povedal, že vdove nahrádza manžela sám Pán Boh, ktorý drží nad ňou ochrannú ruku.

Za najväčšie hriechy sa v minulosti považovali hriechy, ktorými sa ubližovalo sirotám a vdovám. Pozrime sa okolo seba, koľkí vedome, hoci len psychicky, bez zábran ubližujú vdovám a sirotám. Vo Svätom písme nájdeme odpoveď i tí, čo ubližujú i tí (tie), v ktorých očiach sú slzy a prosia o pomoc Boha. Čo sa týka tých prvých, to je medzi nimi a Bohom, pričom sprostredkovateľ je kňaz pri svätej spovedi a určite odpustenie je podmienené požiadanim o odpustenie tých, ktorým sme ublížili a zároveň koľko bolo ublížené, toľko musí byť pre ne urobené dobra. Teraz chceme pár slov venovať smútkom zraneným sirotám a vdovám a všetkým, ktorí stratili blízku milovanú osobu.

Čerstvý smútok a bolesť sú tak silné, že niekedy až s odstupom času prijímame slová útechy. Ak čo i len jeden ubolený chytí do ruky Bibliu, na čas sa jeho smútok zmenší, keď začne hľadať i o smrti slová pravdy. Urobili sme síce málo, ale tak ako kňaz povedal o matke Tereze – je to iba kvapka v oceáne, ale určite by tam chýbala, ak by sme neurobili nič. Nie sú to vlastné slová, sú to slová teológov teologickej fakulty, z ich článkov a najmä slová z Biblie, ktoré povedia viac a každý, kto stratil blízkeho a nachádza sa v stave smútku, nájde v nich pre seba odpoveď hodnú ďalšieho života v radosť.

Pozrime sa teraz na skutočnosť smrti z pohľadu **Božieho zjavenia**. V **Starom zákone** nachádzame, že smrť predsa len nie je úplným zničením. Vtedy, keď sa telo ukladá do podzemnej

jamy, niečo zo zomrelého, akýsi tieň, ostáva ďalej v *šeole*. No toto podsvetie sa chápe veľmi jednoduchým spôsobom: ako zívajúca diera, hlboká studňa, miesto mlčania (*Ž 115,17*), záhuby, temnôt, zabudnutia: ... Ak si zariadim v podsvetí svoj dom, ak si lôžko v temnotách rozložím (*Ž 88,12n; Jób 17,13-14*). Ich život je už len akýmsi spánkom: ... Mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa prebudia, jedni na večný život, iní na hanbu a večné zavrnutie (*Ž 13,4; Dan 12,2*): už niet nádeje, niet poznania Boha, niet zážitkov z jeho zázrakov, niet chvály, čo by sa mu prednášala.

Kult mŕtvych. Pohrebné obrady sú čímisi všeobecným; už od najvzdialenejšej predhistórie človek dbá na to, aby si uctil svojich mŕtvych a aby ostal s nimi v styku. Starý zákon zachováva podstatu týchto stáročných tradícií: gestá smútku, ktoré vyjadrujú bolesť žijúcich.

Odstránenie vyvolávania duchov. Neobracajte sa k príznakom a nevyhľadávajte veštcov, poškvrnili by vás. Ja som Jahve, váš Boh ... ani kto by sa radil s veštcem, ani vyvolávač duchov, ani vedomec, ani kto by sa vypytoval mŕtvych (*Lv 19,31; 20,27; Dt 18,11*), čo bolo vážnym pokúšením v dobe, keď mágia prekvitala a praktizovalo sa vyvolávanie mŕtvych. Teda v Starom zákone niet kultu zomrelých vo vlastnom zmysle, ako to bolo u Egyptanov; nedostatok svetla ohľadom života na druhom brehu smrti istotne pomáhal Izraelitom, aby sa tohto kultu uchránili.

Smrť, osud človeka. Smrť je spoločným osudom ľudu, „cestou, ktorou ide celý svet“. No akože pred touto neodvratnou nutnosťou necítiť, že život, tak vrúcne želaný, je iba krehkým a nestálym dobrom? Je tieňom, závanom, ničotou: ... Pravá múdrosť však ide ďalej; prijíma smrť ako Božie ustanovenie. Zdôrazňuje poníženosť ľudského položenía pred tvárou nesmrteľného Boha: kto je prach, obráti sa v prach: V pote tváre budeš jesť svoj chlieb, kým sa nevrátiš do zeme, lebo z nej si bol vzatý, pretože si prach a na prach sa obrátiš (*Gn 3,19*).

Nadvláda smrti. Živý človek napriek všetkému pociťuje smrť ako nepriateľskú moc. V Starom zákone

berie na seba aj podobu ničivého anjela, vykonávateľa Božej pomsty: Keď bude Jahve prechádzať Egyptom, aby ho bil, uvidí krv na vrchnom tráme a na oboch verajách, prejde popri týchto dverách a nedovolí Zhubcovi vniknúť do vašich domov a zabíjať ...

Anjel vystrel ruku proti Jeruzalemu, aby ho zničil, ale Jahvem bolo ľúto toho zla a povedal anjelovi, ktorý hubil ľud: „Dost, teraz stiahni ruku!“ Jahveho anjel bol práve pri humne Araunu Jebuzejského (Ex 12,23;)

Zmysel smrti. Keďže skúsenosť smrti vyvoláva u človeka také odozvy, nemožno ju zredukovať na jednoduchý prírodný zjav, ktorého celý obsah by sa vyčerpával objektívnym pozorovaním. Smrť nemôže byť bez akéhokoľvek zmyslu. Násilne protirečí našej túžbe po živote a dolieha na nás ako trest; duša, ktorá hreší, musí zomrieť: Kto pácha hriech, ten musí zomrieť! Syn sa nebude zodpovedať za hriech svojho otca, ani otec za hriech svojho syna. Spravodlivému sa pripočíta jeho statočnosť a zlému jeho zloba (Ez 18,20). Boh neučinil smrť: Boh neutvoril smrť, zo záhuby žijúcich nemá on potechu (Múd 1,13); stvoril človeka pre neporušiteľnosť, a smrť, ako ju poznáme zo skúsenosti, prišla na svet závisťou diabla (Múd 3,23n). Teda nadvláda, ktorú má nad nami, má hodnotu znaku: prejavuje prítomnosť hriechu na zemi.

Cesta smrti. Keď je už odhalené toto spojenie hriechu so smrťou, celý jeden aspekt našej existencie odhaľuje svoju pravú tvár. Hriech nie je len zlo, lebo sa protiví našej prirodzenosti a Božej vôli, ale je okrem toho pre nás konkrétne „cestou smrti“. To je učenie pisateľov kníh múdrosti: kto ide za zlom, kráča k smrti: Tak spravodlivosť získava život, ale kto robí zle, smeruje k smrti (Prís 11,19).

Záhada smrti spravodlivých. Čo však povedať o smrti spravodlivých? Boh zdanlivo necháva zahynúť rovnakým spôsobom spravodlivého a vinného: Všetko je jedno, hovorím si: on dobrého so zlým zahubí ... Všeličo som videl vo svojom márnom živote. Stáva sa, že spravodlivý zomiera, hoci je spravodlivý, a bezbožník žije dlho, hoci je zlý... Lebo vidí, že aj múdri zomierajú; tak isto hynú blázon i hlupák a svoje bohatstvá nechávajú iným (Jób 9,22).

Oslobodenie od smrti. Boh zachraňuje človeka od smrti. Nie je v moci človeka, aby sa sám zachránil od smrti, na to treba milosť od Boha, ktorý je sám Žijúci. Keď chorobou uvádza človeka do nebezpečenstva smrti, to preto, že ho chce napraviť; keď sa obráti z hriechu, Boh ho vyrve z jamy podsvetia: Povedz im: Na môj život, výrok Pána Jahveho: „Nechcem, aby hriešnik zomrel, ale aby hriešnik napravil svoje správanie a život si zachoval. Navráťte sa, vráťte sa, dom Izraela, zo svojich hriešnych ciest, prečo by ste mali zomrieť?“ (Jób 33,19-30).

Definitívne vyslobodenie od smrti. Avšak nádej na vyslobodenie zo smrti by bola márna, keby neprekročila hranice pozemského života; odtiaľ pochádza Jóbova úzkosť a Kazateľov pesimizmus. No v neskoršej dobe zjavenie Starého zákona vidí ďalej. Ohlasuje zvrchované víťazstvo Boha nad smrťou,

definitívne vyslobodenie človeka, vyrvaného z jej nadvlády. Keď Boh zriadi svoje eschatologické kráľovstvo, navždy zničí túto smrť, ktorú na začiatku nestvoril: Zničí smrť navždy. Pán Jahve zotrie slzu z každej tváre, odstráni z celej zeme potupné postavenie svojho ľudu, lebo to povedal Jahve (Iz 25,8). Aby vtedy spravodliví, ktorí spia v prachu podsvetia, dostali účasť na jeho kráľovstve, budú vzkriesení pre večný život, kým ostatní zostanú vo večnej hrôze *šeolu*. Už žalmisti vyslovili nádej, že Boh ich navždy vyslobodí z mocnosti *šeolu*.

Plodnosť smrti spravodlivých. Skôr, ako by všetkým otvorilo také perspektívy, zjavenie novým svetlom osvietilo záhadu smrti spravodlivých tým, že potvrdilo jej plodnosť. To, že *Spravodlivý* v najvyššom zmysle, *Boží Služobník*, je zabitý a „vyťatý zo zeme živých“, nie je bez zmyslu: jeho smrť je obetou odčinenia, dobrovoľne prinesenou za hriechy ľudí; ňou sa splňa Boží zámer (Iz 53,8-12). Takto sa už popred odкрýva najtajomnejšia črta ekonomie spásy, ktorú uskutočnia Ježišove dejiny.

Anna Jurovčíková

FALOŠ SRDC

Faloš ľudských srdc je zlá,
nepozná medzí,
nepozná dna.
Do očí mierne, potichu radí,
za chrbtom večne povráva.
Do tváre dáva ti pekné rady,
zozadu dýku vbodáva.
Niekedy dôkaz lásky by dala,
druhý raz slovko dôverné
a potom by radosťou v kúte sa smiala,
že to tak bôlne dopadne.
Faloš tých ľudských srdc
ukrutná býva;
nalieva čaše toxínu,
zabíja vieru, zabíja lásku
a z nešťastí ľudských
vrší si mohyly.

Gabriela Balážová

CELODIECÉZNE STRETNUTIE MINIŠTRANTOV V TRNAVE

Dňa 21. septembra 2019 sa v Trnave stretlo viac ako sto miništrantov z našej arcidiecézy. Stretnutie sa začalo svätou omšou o 10 hod. v Katedrálnom chráme sv. Jána Krstiteľa v Trnave. Po sv. omši sa chlapcom prihovoril počas katechézy vdp. Marián Kolenčík, zodpovedný za formáciu miništrantov v našej arcidiecéze. Každý miništrant bol poctivo zaregistrovaný a dostal farebnú visačku so svojím menom. Po východe z Katedrály chlapci sa odobrali na dvor Arcibiskupského gymnázia Pavla Jantauscha, kde ich čakalo občerstvenie a hry. Po modlitbe Korunky k Božiemu milosrdenstvu v kaplnke blah. Titusa Zemana, každý miništrant dostal krížik posvätený otcom arcibiskupom Jánom Oroschom. Z našej farnosti sa tohto stretnutia zúčastnili štyria miništranti: Adam Hečko, Adrián Marek, Vladimír Sládek a Maximilián Škrabák

CITÁT NA ZAMYSLENIE

KEĎ UCTIEVAME MÁRIU, NESMIEME JU ODDELIŤ
OD KRISTA. UCTIEVAJME JU, ALE NIE BEZ KRISTA,
KTORÉHO NOSÍ VO SVOJOM NÁRUČÍ. PRIJMIME
KRISTA, ALE S NÍM AJ CIRKEV - A MILUJME JU.

JÁN PAVOL I.

Celodiecézne stretnutie miništrantov v Trnave

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA OKTÓBER 2019

Všeobecný: Aby vanutie Ducha Svätého vzbudilo novú misionársku jar v Cirkvi.

Úmysel KBS: Aby sme sa v našich rodinách radi, často a spoločne modlievali posvätný ruženec a tak vyprosovali pokoj pre svoju vlasť.

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Adela Korytárová, Horné Orešany

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

Melánia Púchla, 78-ročná, Hor. Orešany

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

Máριο Vavro /Horné Orešany/ a Ing. Monika Moravčíková /Košolná/